

SRDCE VIANOČ

Vianoce sú kresťanské sviatky. Ak chceme spoznať ich zmysel a význam, nemôžeme vychádzať len zo svojej osobnej skúsenosti. Tu by sme zostali len pri stromčeku, pri štedrej večeri, pri daroch, pri televízii. Ak chceme pochopiť skutočný zmysel kresťanských Vianoc, musíme ísť až na začiatok. Tým začiatkom je narodenie Ježiša Krista.

Stromček, ozdoby, sviečky, spevy, vianočná nálada a dary pod stromčekom tvoria obal Vianoc. Tým všetkým ľudia od pradávna vyjadrovali hlbokú radosť, ktorú prežívali vo svojich srdciach. Aj my si ponechávame tieto vonkajšie prejavy vianočnej atmosféry. V obale majú byť však samotné Vianoce. Obsahom Vianoc je živý Ježiš Kristus, dar nebeského Otca ľudstvu. Je to živý dar pre každého z nás. V ňom náš život nadobúda zmysel, trvalú hodnotu a trvalé šťastie. Pán Ježiš je srdcom Vianoc.

V Dieťati Ježišovi sa Pán Boh vydal na cestu hľadania človeka. Vstúpil do našich dejín. Evanjelium nám opisuje tento Boží pokus s nami. Niekomu sa môže zdať, že to všetko stroskotalo. Pán Ježiš prišiel budiť porozumenie medzi ľuďmi, šíril lásku, odhaľoval ľuďom tajomstvo života v Bohu, chcel urobiť z ľudí jednu rodinu. Avšak podľahol ľudskej nenávisti a zlobe. Napokon zomrel na kríži.

Ale Pán Boh dal hľadať človeka a to nemohlo stroskotať. Ak sa Boh do niečoho pustí, nevzdá sa. Do tohto Božieho hľadania boli zahrnuté i jasličky i Betlehem i Kalvária. V Betleheme sa dalo do pohybu čosi nové. A to už nie je možné zastaviť.

(Pokračovanie na str. 3.)

▲ Oživením výstavy bolo aj vystúpenie tejto speváckej skupiny.

Foto - Peter Maťašeje

Vianočná výstava

prichádza v čase adventu, stíšenia, očakávania. I tento rok tomu nebolo inak. V kultúrnom dome, v netradičnom čase - v nedeľu 18. decembra dopoludnia, pripravili výstavu dievčatá z kultúrnej komisie. Preto v netradičnom čase, lebo v sobotu bola v priestoroch veľkej sály výročná schôdza motokrosu. A tiež preto, aby táto tradičná akcia mohla otvoriť svoje „dvere“ už o 13,00 hodine. A čo nás čakalo za dvermi? Sedela tam slamená žienka v kroji, ktorú sme spoznali na jesennej výstave,

(Pokračovanie na str.3)

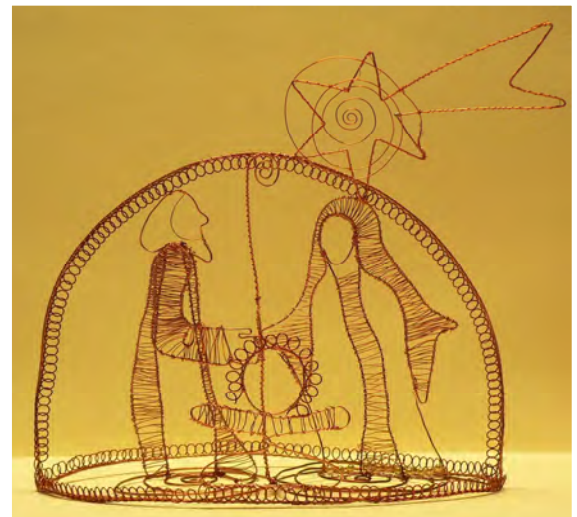
Drotárske výrobky nemajú v našej obci výstave. Naša kolegyňa Anka Húdoková navštevuje v Nitre na Univerzite Konštantína Filozofa ľudové remeslá. Rozhodla sa, že k Vianociam vyhotoví Betlehem – večná téma zrodzenia natoľko, že z medeného drôtu uplietla malé a Ježiško v jasličkách – príchod Dieťaťa drôtkovaním trochu zaoberal vie, že výrobky z drôtu sú náročné na precíznu prácu, lebo každé pochybenie sa prejaví na konečnom vzhľade. Betlehem Anky Húdokovej sme mohli obdivovať na vianočnej výstave.

Text - Ing. Tatiana Sasková, Foto - Peter Maťašeje

DRÔTENÝ BETLEHEM

„Na Vianoce šťastie, lásku,
každému z nej trochu,
nech Vám nikdy nezovšednie
najmä v novom roku.“

Šťastné vianočné sviatky a úspešný Nový rok 2012,
všetkým našim čitateľom,
spolupracovníkom a dopisovateľom
želá vedenie obce
a redakcia Nového Clusu *

Zasadalo obecné zastupiteľstvo

Na základe plánu sa dňa 12.12.2011 konalo 5. riadne zasadnutie obecného zastupiteľstva. Zasadnutie viedol starosta obce. Privítal prítomných poslancov obecného zastupiteľstva, hlavnú kontrolórku obce a prítomných občanov. Oboznámil s programom zasadnutia obecného zastupiteľstva. Zo strany poslancov neboli k jednotlivým bodom žiadne pripomienky ani pozmeňujúce návrhy. Konštatoval, že zápisnica zo 4. riadneho zasadnutia obecného zastupiteľstva bola overená a uznesenie sa priebežne plní. Obecné zastupiteľstvo:

vzalo na vedomie:

- správu hlavného kontrolóra obce o vykonaní následnej finančnej kontroly v obci Veľký Klíž č.8
- informáciu o plnení rozpočtu obce za obdobie 1-11/2011
- že zápisnice zo zasadnutí obecného zastupiteľstva sa budú viesť v súlade s rokovacím poriadkom obec. zastupiteľstva obce Veľký Klíž,

schválilo:

- schvaľuje plán kontrolnej činnosti kontrolóra obce Veľký Klíž za obdobie január – jún 2012
- rozpočtové opatrenie č.1/2011.

Do diskusie sa zapojili poslanci obecného zastupiteľstva aj prítomní hostia. Uznesenie z 5. riadneho zasadnutia obecného zastupiteľstva bolo prijaté.

OcÚ

Rub a líc

Nedávno sme dostali do domácností od obecného úradu nové kalendáre na rok 2012. S veľkým záujmom som si prezerala stránku prislúchajúcu našej obci. Veľký Klíž. A ejhľa! Dolina sťaby najkrajšia ulica v obci! Chvályhodné! Prezerala som si snímku. Čo robí túto ulicu najkrajšou a jednotnou? Okrem pomerne novej výstavby, zaujímavých predzáhradiek, je to najmä spevnený okraj hradskej, vysadené a upravené červené pichľavé kríky a zelené tuje ochraničujúce vstupy na mosty cez kanál. Toto všetko si vybudovali občania Doliny svojpomocne – zakúpili si obrubníky, kríčky a v rámci svojho voľného času, po sobotách, si okraj cesty upravili. A je tomu dnes už snáď dajakých desať i viac rokov. Dodnes si červené kríky udržiavame sami – ujala sa toho rodina Gálová, za čo jej aj týmto vyjadrujem poďakovanie. Sami si kanál kosíme a udržujeme v čistote, aj keď nie je našim majetkom. A čo je rubom tejto snímky? Cesta do Doliny pripomínajúca svojimi výmolmi tankodrom a skládka vedľa materskej školy. Verte, nikto z vás by nechcel mať z okna domu roky výhľad na neupravenú plochu zahatanú všakovakým stavebným odpadom. Radšej sa pozeráme na krásne a milé veci, čistú prírodu, ktoré nás potešia a pozitívne naladia. Je smutné, že akurát vo vianočnom čísle sa musíme venovať aj takýmto, nie príjemným témam. Je tomu presne rok, čo som v Novom Cluse číslo 12/2010 kritizovala vývoz odpadu do našich hôr. A máme to tu znova – na spevnenej upravenej starej ceste z Hôrky pribudol odpad neznámeho pôvodu – a v nie malom množstve. Dokedy budeme trpieť takéto chovanie nezodpovedných? Zamyslime sa v závere roka a v čase adventu aj nad svojim prístupom k všetkému živému okolo nás a nad tým, čo spôsobujeme svojimi činmi.

Ing. Tatiana Sasková

POĎAKOVANIE

Chcem prostredníctvom obecných novín poďakovať Sebastiãoovi Bielichovi, že nájdený ďalekohľad, ktorý som stratil pri úspešnej poľovačke 12. novembra, mi spoločne so svojimi starými rodičmi vrátil. Urobil mi veľkú radosť a som rád, že ešte je medzi nami stále zmysel pre čestnosť a rodičia, ktorí týmto smerom vychovávajú svoje deti. Vďaka.

Pol'ovník Igor Hudok

Ad. SLOVENSKO V OBRAZOCH

Pri plnení pracovných povinností často precestujem naše Slovensko krížom-krážom. Pri týchto cestách vidávam informačné tabule, ktoré upozorňujú okoloidúcich na rôzne zaujímavé miesta ako sú múzeá, hrady, pamätné izby, rodné domy známych osobností, výhľady... atď. Každý sa chce prezentovať, pochváliť, zaujať či ukázať svetu, že sa tam nachádza nejaký pekný kúsok našej vlasti, ktorý sa oplatí navštíviť a spoznať. Prečo to ale píšem?

V nedeľu 27.11.2011 predpoludním som netrpezlivo očakával televíznu reláciu „Slovensko v obrazoch“, pretože som dostal avízo, že to bude relácia, v ktorej bude spomenutý aj Veľký Klíž. Po skončení tejto relácie som však zostal, mierne povedané, prekvapený. Som síce z Ješkovej Vsi a už viac rokov žijem mimo obce, historicky sa však stále cítim byť Veľkoklížanom. Nedá mi preto, aby som nereagoval na slová jedného pána, ktorý si sám a pre seba nad obcou (ktorú mimochodom on ani redaktori TV nespomenuli) vybudoval „dedinku, ktorá nie je na mape“. Ten pán okrem iného spomenul, že v okolí jeho dediny sa už nič zaujímavé nenachádza. Chcel by som mu teda pripomenúť, že miesto, ktoré sa mu tak zapáčilo, že sa tam rozhodol postaviť si svoj sen, sa nachádza vo Veľkom Klíži. Že táto dedinka je obklopená peknými horami, ktoré sú rajom pre milovníkov húb, že sa tam nachádza románsky kostol sv. Michala - jeden z najstarších kostolíkov na Slovensku, pochádzajúci z 12. storočia. Na blízkej Vrchhore je kostol a kaplnka sv. Jána Nepomuckého z roku 1640 a na neďalekom Michalovom Vrchu sa nachádzal hrad už v 12. storočí. A určite by sa našli aj ďalšie miesta, ktoré stoja za povšimnutie.

Na Slovensku je veľa pekných miest, ktoré by si zaslúžili, aby o nich ľudia hovorili, aby ich spoznávali a myslím si, že mnohé obce môžu Veľkému Klížu závidieť, čo všetko môže svojim návštevníkom ponúknuť.

Vj

Srdce... (dokončenie zo str. č.1) Odvtedy Cirkev v Kristovom mene ohlasuje, že človek je nesmierne vzácny, človek je nedotknuteľné tajomstvo, ktoré si treba čítať a rešpektovať. Nie sme čísla, nie sme iba pracovné sily, ale sme ľudia, živé osoby, máme svoj život prežiť dôstojne, v láske s inými, v perspektívach večnosti.

Vianoce sú stále aktuálne. Prebúdzajú v nás pozornosť voči ľuďom, záujem o nich, túžbu po pokoji. K ničomu nás nenúti, pôsobia spontánne a zvnútra. Vianoce teda nie sú len chladnou spomienkou, ale sú živou Božou prítomnosťou medzi nami. Možno sme sklamaní svojím životom, nevychádza nám všetko podľa našich predstáv, neraz sme zlyhali. Práve na Vianoce nám Pán Boh dáva možnosť obnoviť sa, napraviť, čo sa pokazilo, znovu nájsť správnu cestu.

Vianoce vedia byť silné. Dokážu obnoviť jednotlivcov i celé rodiny. Pán Ježiš, narodený v Betleheme, môže zmeniť náš život. Prijmime ho do našich srdiec, do našich rodín, do našich príbytkov. Dovoľme mu, aby do nás vdýchol svoju trvalú, nezničiteľnú, mocnú lásku. Len tak môžeme preniknúť až do srdca vianočného tajomstva.

Nezostáva teda len pri obale Vianoc. Ale prežime si ich spolu s Pánom Ježišom. Tak budú naše Vianoce naozaj kresťanské. A budeme môcť pravdivo spievať: „Narodil sa Kristus Pán, radujme sa!“

Mons. Anton Kováčik, správca farnosti

Vianočná... (dokončenie zo str. č. 1) prišla sa zohriať do tepla a upriamť si priadzu na kolovrátku. Doširoka usmiata pozývala návštevníkov na prehliadku nápadov, umu a šikovných rúk našich občanov. Cez obrovské okno sme sa mohli pozrieť na adventné vence a iné historické vianočné dekorácie. Betlehem situovaný v prírodných a machu, nám pripomenul blížiacu sa Vianoce. Staré lyže a korčule, sánky pod stromčekom pozývali vybehnúť si na zasneženú svahu, či klzisko. A čo deti? Na výstavu vymaľovali snehuliakov, pripravili pozdravy pre svojich blízkych, rozličných Mikulášov, papierové betlehemy, vianočné ozdoby zhotovené novými technikami... V oštieke plávali strieborní kapri, adventný kalendár žiakov základnej školy lákal k otvoreniu... Svietniky zo sklenených pohárikov, pomalovaných farbami na sklo, rozprávkové bytosti – čertíci i anjeli... to všetko nám ponúkli deti z materskej a základnej školy. Za týmito dielkami cítíme aj trpezlivú prácu ich učiteľov, inovatívne vídenie a vedenie detí k tvorivosti.

Vystavovateľka Emília Hudoková je stálicou našich výstav. Pripravila venčeky a aranžmány

najmä z prírodných materiálov, ktoré po celý rok zbiera, suší a uchováva práve na tvorbu svojich aktuálnych výrobkov ku každému ročnému obdobiu. Zuzana Gúcka ozdobila svoj vianočný stôl prúteným polmesiacom s ozdobami v sviežich zelených odtieňoch. Jej dcérka Lucka krásne vyzdobila medovníčky. A to má len sedem rokov! Ak v tejto záľube zotrvá, ktovie, možno nám vyrastá nová medovníčkarka. Na výstavnom paneli boli umiestnené adventné venčeky Bc. Adriany Fábryovej, Jany Hudokovej, Emílie Hudokovej... Toho roku sa na výstave objavili látkové krojované bábiky, ktoré vystavovala Lýdia Kuníková z Topolčian. Usadené do ľanových vankúšov Bohumily

Kňazeovej si nás zvedavo obzerali. Jozefína Malíšková zaujala nezvyčajnými vianočnými ozdobami – kvietkami a motýlikmi z šikmo rezaných vetvičiek. Mgr. Margita Džianová tiež pracovala so sušenými plodmi. Každá z vystavovateľiek má svoj vlastný „umelecký rukopis“ a mnohé návštevníčky sa ešte stihnú do Vianoc inšpirovať pri výzdobe sviatočných príbytkov. Anjelské nebo – tak nazvala moja kolegyňa, redaktorka Anka H., expozíciu Emílie Lackovičovej. Úžasné! Napočítala som ich osem. Osem anjelov z medeneho drôtu vytvorených technikou šitej čipky. A tie dokonale vyzdobené medovníčky! Nasledoval nezvyčajný adventný veniec Irenky Bujnovej, kedy sviečky boli umiestnené v pomarančoch. Čo to tu tak krásne zavrholo? Medovníková chalúpka Lenky Žilkovej lákala ku zahrnutiu. Ing. Lýdia Poliačiková vyrobila pre výstavu dva adventné venčeky. Jej dcéra Marianka zhotovila patchworkové gule, ktoré sú stále „in“. Z najmladších vystavovateľiek spomeniem ešte Dianku Srmeňovú, ktorá vytvorila vianočné ozdoby z korálok na celý stromček. Ing. Zuzana Holáková sa predstavila naraz na viacerých miestach v sále – krásne vyzdobenými medovníkmi, bielymi háčkovými hviezdikami na stromčekoch, lepenými vianočnými stromčekmi, drôtenými anjeli – svietnikmi, a tiež svojim účinkovaním v gospelovej skupine, ktorá nás potešila piesňami v programe Vianočnej výstavy. Musím ešte pripomenúť, že Zuzana všetkým účinkujúcim dievčatám ušila zásterky na biele sukne. V programe vystúpil aj Chor de Clus pod vedením Mgr. Márie Zajacovej, s vianočným pásmom, v ktorom sa striedalo hovorené slovo s koledami. Nemohla som spomenúť všetkých, ale naozaj všetkým patrí vďaka a uznanie, za ich prezentácie a za to, že si našli čas a prišli, vystavovali, vystupovali, či hodnotili, pozerali, počúvali, tleskali, ... za to, že sme sa v toto nedeľné popoludnie zišli.

Ing. Tatiana Sasková

BLAHOŽELÁME

V mesiaci december 2011 oslávili svoje jubileum títo naši spoluobčania:

Darina Bujnová - Kl. Hradište 121- 50 rokov

Marta Vargová – Klíž 2 - 60 rokov

Z najstaršej generácie našich spoluobčanov

v mesiaci december 2011 oslávili svoje jubileum:

Jozefína Kňazeová -Kl. Hradište 186 - 81 rokov

Mária Stanková - Klíž 115 - 83 rokov

Karol Kňaze – Kl. Hradište 186 – 83 rokov

Dominik Bujna – Kl. Hradište – 83 rokov

Mária Čermanová - Klíž 49 - 84 rokov

Štefan Sasko – Kl. Hradište 35 – 84 rokov

Všetkým oslávencom srdečne blahoželáme a prajeme im predovšetkým pevné zdravie, Božie požehnanie a spokojnosť v kruhu svojich najbližších. Pracovníci obecného úradu a redakcia Nového Clusu

NOVORODENCI

8.12.2011 Katarína Dolná, rodičia Mgr. Zuzana a Mário

SOBÁŠE

† OPUSTILI NÁS †

Spomienka

„Svoje srdce, lásku rozdal za života.

Bez práce nedokázal žiť.

Odišiel ticho, náhle,

hoci tak veľmi chcel žiť.“

Dňa 16. decembra 2011 uplynulo

10 rokov, čo nás navždy opustil

manžel, otec a starý otec

Anton Kňaze

S úctou a láskou spomína manželka, synovia

a celá rodina.

POZVÁNKY

Prvým podujatím KST Ostrá, na ktoré chceme pozvať nielen turistov, ale aj ostatnú verejnosť je tradičný Trojkralový výstup na Michalov vrch. Uskutoční sa v piatok 6. januára 2012, zraz účastníkov je pri kultúrnom dome o 9,50 hod. Všetkých srdečne pozývame!

Všetkých našich členov, nových záujemcov o členstvo v našom turistickom klube, ako i širokú verejnosť, pozývame do kultúrneho domu v sobotu **21. januára 2012,** kde sa uskutoční

Výročná schôdza KST Ostrá Veľký Klíž
Program schôdze bude ako vždy bohatý. Okrem iného si budete môcť pozrieť bohatú fotodokumentáciu zo všetkých akcií klubu v roku 2011. Začiatok schôdze je o 18,00 hod.

Výbor KST Ostrá

Dnes si väčšina z nás už ani nevie predstaviť, koľko rozličných prác vykonávali pred desiatkami rokov dedinskí ľudia, ktorí sa zaoberali poľnohospodárstvom. Okrem namáhavých prác na poli, lúkach, v lese, to boli aj sezónne práce okolo domu, na dvore i v záhrade. Všetky záviseli od ročného obdobia.

Prvé jarné práce sa týkali prípravy pôdy na sadenie. Už začiatkom marca sa oralo pod jariny a skoré zemiaky. Vtedy sa tiež musel siať aj mak. Muži chystali osivo do vriec. Na poli si z neho potom odsypali do plachty opásanej okolo bedier a ručne rozsievali. Ženy vyberali sadbové zemiaky, ktoré boli zväčša uskladnené v hrobliach na dvore. Vyberali sa iba zdravé a naklíčené. Semená maku, repy, fazule a zeleniny bývali uskladnené na pôjde vo vrecúškach.

Začiatkom mája sa chodil vyťínať kúkol' a ostie z obilnín. Pred senami sa pripravili hrable, drevené vidly, voz rebrinák a pavúz s povrazom. Najväčšia pozornosť sa venovala kose. Večer pred kosením sa kosa musela starostlivo nakuť. Pamätám si, ako to otec zručne ovládal. Sedel na stolčeku a kladivom pravidelne udieral na ostrie kopy položenej na nákove - babke, ktorá bola zatĺčená na hrubom kláte - penke. Dobré nakované ostrie muselo byť hladké, rovné.

ROK NA DEDINE V MINULOSTI

Po senách pokračovali práce na poli s okopaninami. Vykopali sa skoré zemiaky. Domov ich vozili v košinových vozoch. Vyvrcholením poľnohospodárskych prác bola žatva, ktorej predchádzali dôležité prípravy: robili sa povriesla na uviazanie snopov z rovnej ručne mlátenej slamy. Tenšie konce namočili do vody, aby slama zmäkla. Zobrali do rúk dve rovnaké časti, konce prekrížili, zauzlili a vpletli do druhej časti slamy. Kosilo sa kosami. Za každým koscom išla žena, ktorá pomocou kosáka odoberala hrste, vyrovnala ich a položila na zem.

Po skončení poľných prác sa v stodolách mlátilo. Voľakedy cepami, neskôr na gepli a potom na mlátačkách. Po mlatbe sa zrno vysypalo na pôjd nad domom, aby sa vysušilo.

Jesenné práce sa začali zberom zemiakov, zeleniny a krmnej repy. Tá sa ťahala zo zeme ručne. Listy sa osekávali kosákom. Viac práce bolo s kukuricou. Nalámané klasy sa skladali na kopy. Potom sa z nich šúpali listy, ale pár sa nechalo na uviazanie. Viazali sa po dva klasy spolu a tie sa vešali na žrde v kólne pod strechu. Pri šúpaní bolo vždy veselo. Zišlo sa viac ľudí a pospomínali sa rôzne príhody. Aj sa zaspievalo, žartovalo. Bol to istý druh spoločenského styku. V zimných mesiacoch sa vysušené klasy kukurice odzrňovali na morzovákoch. Časť kukurice sa použila na kŕmenie a časť sa zošrotovala a použila na prípravu jedál.

Keď sa pozbierala všetka úroda, nastal čas na vyvážanie hnoja na polia. Vozili ho na vozoch s bočnicami. Hnoj sa potom zaoral. Oralo sa s koňmi, s kravami na jarmách.

Ženy sa v tom čase venovali trepaniu konope. Za našim humnom tiekol potok, kde mama aj susedy snopy konôp namáčali. Potom ich postavili pri plot vysušiť. Vysušené ich trepali na trliciach. Vytrepané vlákna sa vyčesali na dlhých železných zuboch (česáky). Tieto vlákna sa upravili do kúdele a potom sa spriadali na kolovratoch na nite. Doma v izbe sme mali rozložené krosná, na ktorých mama z tých niť tkala plátno, nádherné uteráky, ktoré prizdobovala farebnými niťami a ručne viazanými strapcami. Pribalila nám z nich aj do výbavy, aby sme mali na jej zručnosť pamiatku. Neskôr sa tkali aj koberce, ktoré sa zachovali doteraz.

Veľa práce bolo aj s drevom. Chystalo sa ručne na celú zimu, iba so sekerou a oberučnou pílou, čo bolo veľmi namáhavé. Drevo vhodné na tesárske a kolárske výrobky sa vybralo a odložilo. Použilo sa na stĺpy do plotov, na rôzne rúčky do náradia, na oja, rebríky, korýtka, varechy...

Ani ženy nezaháľali. Vykonávali ručné práce, na ktoré počas leta nebolo času. Šili, obšivali, plátali vrecia, háčkovali, vyšívali. Po večeroch sa chodilo po domoch na páračky, spoločne sa stretávali na priadkach. Tu nechýbal spev ani humor, veselé i hrôzostrašné príbehy. Zakáľačka bola ďalšou spoločenskou príležitosťou, pri ktorej sa stretla rodina i susedia. Ani táto sa nezaobišla bez veselosti a spevu.

Ku každodenným prácam patrilo kŕmenie dobytky, všetkých domácich zvierat a dojenie kráv. V lete sa dobytko pásol na strniskách a po zvození otavy na lúkach. Pasenie husí patrilo deťom. Škľbanie a výkrm husí prislúchalo len skúseným ženám. Kŕmili sa dva - tri týždne pred hodami.

Nezabúdalo sa ani na poriadok. Väčšie upratovanie sa robilo na jar, pred hodami a v jeseni. Vybiľili sa steny vnútri, často aj zvonku, vyčistili sa sporáky, rúry do komína, vymenila sa slama v slamičkoch (strožákoch). Dlážky neboli betónové, ale hlinené, tak aj tie upravili hlinou a posypali jemným pieskom.

Veľa práce bolo s veľkým pránim. (zváranie). Bežné veci sa prali ručne na „mašine“, čo bola doska so zvlňným plechom. Potom išli do potoka šaty vypláchať a povešali ich sušiť na šnúry. Ťažké, hrubé veci povešali na ploty. Bielizeň sa žehlila dreveným valcom a piestom a neskoršie „pigľajzom“, do ktorého sa dávalo žeravé uhlie.

Mojí rodičia doma piekli aj chlieb. Na konci dvora sme mali postavenú pec, do ktorej sa vošlo až dvanásť chlebov. V jeseni sa v peci na drevených leškách sušievali slivky, hrušky a na krížalky pokrúpané jablčka. Tie sme mali v zime namiesto cukríkov. Jaj, aké len boli chutné.

Vidíme, že dedinský človek nemal žiadnu dovolenku pri mori, ale že bol celý rok zaujatý prácou, oddychoval iba v nedeľu a vo sviatok. Poľné práce naháňali jedna druhú a musel popri tom stíhať aj všetky domáce práce. Za toto by sme mali našim rodičom prejaviť úctu. Lebo svojou statočnou a usilovnou prácou pomohli pripraviť krajší a ľahší život nám i ďalším generáciám.

Anna Kňazeová

NOVÝ ROK KLOPE NA DVERE

A opäť bude rok za nami! Povzdychneme si každoročne v decembri. Rok sa s rokom stretne a nastane čas, kedy všetky zážitky starého roka ostanú spomienkami. Rok nadelil čo mal, a my poďakujeme za život, za zdravie, za pokoj.

Nový rok začína otvárať dvere k novým predsavzatiam, možnostiam a víziám ako napredovať ďalej. S pribúdajúcim vekom sa nám zdá, že týždne a mesiace preletia ako hodiny, a opäť je koniec roka. Možno aj preto s vedomím, že budeme o rok starší, obohatení o životné skúsenosti, želáme si do nastávajúcich mesiacov iba to najlepšie. Napriek tomu, nik z nás sa neubrání myšlienkam na rok, ktorý práve odchádza do nenávratna, na to, čo sme v ňom prežili, dosiahli a čo nám každému osobne priniesol. A vo chvíli tejto súkromnej bilancie treba sa zamyslieť nad tým, čo sme zameškali, nevykonali, čo nás mrzelo a znepokojovalo.

Pred nami leží nový kalendár. Jeho listy sú čisté, ešte nepopísané. Čo si na ne zaznačíme a čím ich popíšeme v roku, ktorý práve začíname? Určite tam nebudú chýbať rôzne podujatia, na ktoré sa tešíme, oslavy, svadby, promócie... Ale občas sa pripletie aj smutná udalosť. Slnecné dni sem - tam vystriedajú aj ťažké chmýrny búrky. No záleží na nás, ako sa s nimi vyrovnáme.

Zvykneme hovoriť, že príroda v zime spí, odpočíva. Polia, lúky a lesy pokryté snehom, stuhnuté mrazom, vyvolávajú zdanie, že v prírode sa nič nedeje, nič nepohne. Dobré však vieme, že to tak nie je, že večný kolobeh života pokračuje nepretržite, že nemá žiadnu, ani zimnú prestávku.

A tak si človek, ktorý je súčasťou prírody, na prelome rokov vyhradil čas na odpočinok. Ani vtedy neoddychuje. Sviatočné dni sú príležitosťou na zamyslenia, na ktoré možno inokedy nemáme čas. Nastal čas radosti a veselosti. Tešíme sa aj z maličkostí, ale hlavne z našich najbližších. Naberme si z vianočnej atmosféry plné priehŕstia, aby nám vydržala po celý ďalší rok a aby sme mali z čoho rozdávať všetkým naokolo.

Anna Kňazeová

Príbeh o duchoch v nákupnom centre

Blížili sa vianočné sviatky a ľudí bolo v obchodoch toľko ako tovaru. Ovešani taškami, ako stromčeky vianočnými ozdobami, oči im svietili ako žiarovky na stromčeku. Náhlili sa kúpiť niečo, čím by potešili svojich blízkych a urobili im tak radosť. Aspoň som si to myslela. Ja osobne som bola z toho sviatočného chaosu akosi vedľa. Ponáhľala som sa kúpiť čo bolo treba, aby som z toho labyrintu ponúk a svetelných reklám bola čím skôr von. A vtedy som si začala tých ľudí všimáť lepšie. Vyzerali ako naprogramované stroje, ktorým v hlave nebehá nič iné iba reklamné letáky, akcie, zľavy, darčeky, bonus, grátis,... Stratila sa z nich sviatočná atmosféra, alebo ju nikdy ani nenašli. Stali sa z nich duchovia, naprogramované ľudské bytosti, ktoré celkom ovládla nákupná politika. Bolo mi tých ľudí ľúto. Pomyslela som si: „To je všetko? Nákupy, darčeky, prázdna peňaženka, prázdne srdce.“ Nebolo by omnoho zmyslupnšie zostať nedeľný večer doma so svojou rodinou, urobiť si pukance, zahrať sa s deťmi niečo bláznivo detské? Moderná doba ponúka veľa lákadiel, za ktorými netreba vždy bezhlavo kráčať. Niekedy sa treba zastaviť a porozmýšľať, čím si skvalitníme náš život, pretože nedostatku tovaru sa už báť nemusíme, ale limitovaný tovar je láska, vzájomná pozornosť a dostatok času pre toho, na kom nám záleží.

Mgr. Mária Valná

MIKULÁŠ AJ TENTO ROK BEZ SNEHU

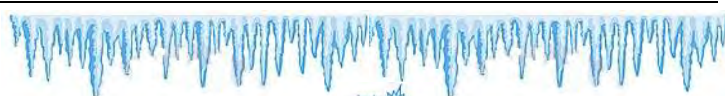

Počas roka oslavujeme viacero sviatkov. Svetských aj cirkevných. Na oslavu menín, narodenín sa azda najviac tešia naše deti. Nedočkavo čakajú aj na darčeky pod stromčekom. Ale ešte predtým tradícia patrí aj jednému zo svätcov - svätému Mikulášovi. Bol zámožný a so svojim bohatstvom sa vedel podeliť s núdznymi. Dal postaviť nemocnicu a venoval peniaze na veno trom dcéram jedného nešťastného otca v Mire. Navyše, jeho želaním bolo, aby sa o tomto nik nedozvedel, malo to ostať tajomstvom. Aj preto v našich domácnostiach s deťmi sa zachováva tradícia, že ráno, na sviatok svätého Mikuláša, si deti nachádzajú vo vyčistených čižmičkách balíčky s drobnosťami. Hlavne pre tie najmenšie je to nevysvetliteľné tajomstvo.

V predvečer tohto sviatku aj do našej obce zavítal Mikuláš. Prišiel v sprievode anjela a čerta pred budovu obecného úradu, kde ho čakalo niekoľko detí s rodičmi. Odtiaľ sa všetci vybrali do sály kultúrneho domu. Cestou sa do sprievodu pripájali ďalší a ďalší. Zvedavci nakúkali spoza okien domov. Boli medzi nimi aj choré deti, ktoré nemohli ísť von. V kultúrnom dome už čakalo veľa netrpezlivých detí a rodičov. Potom to začalo. Programom sprevádzala Ing. Zuzana Holáková. Mikuláš zaujal svoje miesto pri stromčeku a čakal. Veru sa dočkal. Deti z materskej školy si aj tento rok pripravili rôzne básničky, riekanky a pesničky, ktoré sa vďaka svojim učiteľkám, naučili a potešili všetkých prítomných. Nezabudli ani na vianočné a novoročné prania. Odmenu im bol nielen potlesk od prítomných, ale aj sladké balíčky priamo z rúk Mikuláša. Takže deti sa dočkali a spokojne odchádzali do svojich domovov.

Ing. Zuzana Holáková

LUCIE

Každoročne, hoci to už možno ani nečakáme, sa v našej obci objavujú Lucie. Tie, ktoré chodili tentoraz, zaujali svojimi kostýmami, ale nielen tým. Dokonale si plnili svoju úlohu, tak, ako to je vidno na jednej zo snímok.

Text - red.

Foto –
Ing. František Macúch,
Mária Šusterová

Prázdné jasle

Vianočný darček deň po Vianociach

ako sme ho všetci volali, sú pocity iné. Je to smútok i šťastie. Smútok, že tento báječný človek už nie je medzi nami, a šťastie, že som ho mohla poznať, že som ho dostala aj so svokrou ako dar k Vianociam. Boli chvíle, ako všade, kedy mi jeho rady liezli na nervy, ako sa hovorí, ale sú chvíle, keď idem po izbe a oči mi padnú na prázdne kreslo. A mne je ľúto, že aj tieto Vianoce tam nebude sedieť človek, ktorý na mňa hodí šibalský úsmev. A tak, keď idem na cintorín upraviť hrob a niekto mi povie, že ma svokra preháňa, ja môžem povedať iba jedno: „Ja to robím rada a sama od seba, pretože je to dnes už to jediné, čím si môžem tohto človeka uctiť.“

Mgr. Mária Valná

Ticho kráčam vo vianočnej noci, zblízka nahliadnuť Božej moci ukrytej v jaslách na slame, to malé dieťa vraj zlo premôže.

Moje oči hľadajú v šere, jasle sú však prázdne osirelé. Stratila sa nádej, nieto Krista, bude koniec sveta dozaista.

Tu však ku mne kráča žena, celá v bielom oblečená. Niečo skrýva v náručí a sama do rúk s nádejou mi to vkladá.

Jasličky sú pre Ježiška studené, ponúkni mu svoje srdce zronené. Zober ho blízko k sebe do náručia, nech sa iní z tvojich rúk milovať učia.

Mária Valná

Obrázky zo života rodáčky

Meno Jozefína sa dnes už dievčatám nedáva, ale Jozefíny medzi nami stále žijú. Ja ich poznám niekoľko. Teraz Vám chcem priblížiť nositeľku tohto dnes zriedkavého mena, **Jozefínu Mališkovú**. Nie je nám vôbec neznáma. Poznáme ju, teda hlavne jej tvorbu, zo všetkých výstav, ktoré v obci poriadame a vždy mi pri nich ochotne pomáhala. Hoci tu už dávno nemá trvalé bydlisko, je so svojím rodiskom úzko spätá. Pravidelne sa vracia do rodného domu, na záhradu, do lesa. A ja sa s ňou vždy rada porozprávam. Veď máme veľa spoločných záujmov. Takmer vždy má niečo rozrobené. Tentoraz to bol miniatúrny venček z machu, ktorý ešte bolo treba dokončiť. Pri tomto stretnutí som tetu Joju, ako ju familiárne volám, pretože sme vzdialené príbuzné, vyspovedala a podelím sa s vami o jej spomienky.

- Ako ste vyrastali a kde ste chodili do školy? Narodila som sa v tomto dome a tu som žila do polroka tretej triedy. Potom sme odišli na kolónie, na Maďare do Trávnika.

- Čo ste tam robili? Bývali sme v takom malom „zámočku“, volalo sa to Almássypusta, spolu s ďalšími dvoma rodinami z Klíža - my Dobiašovci, Pavol Kňaze a Ján Valúch s rodinami. Deti chodili všetky do jednej triedy a hovorili sme slovensky. Naučila som sa tu aj dobre maďarsky, ale potom na Klíži som postupne túto reč pozabúdala. Boli sme tam tri roky. Rodičia hospodárili na pridelennej pôde. Po návrate na Klíž som dokončila meštianku.

- Kde ste pokračovali potom? Išla som do Partizánskeho na odborné učilište na dva roky, odbor univerzálny sústružník. Potom som pracovala v Partizánskych strojárňach asi dva mesiace. Aby som mohla študovať večerne, odišla som na rozpisovacie oddelenie a dva roky som navštevovala večernú priemyslovku. Po skončení štúdia som robila až do dôchodku v technológii.

- No ale predtým ste vychovali aj deti, pravda? Vždy som chcela štyroch chlapcov, vysokých, ktorí by hrali futbal. No a mali sme tri dcéry. Teraz sa tešíme zo štyroch vnučiek a jedného vnuka a k nim na jar pribudne ďalší.

- Ale pri všetkej skromnosti musíme spomenúť, že máte veľa záujmov, ste veľmi zručná, o čom svedčia aj vaše prezentácie na výstavách v Klíži. Vždy som niečo robila. Ešte v škole som chodila do spevokolu, ktorý viedol učiteľ Mladoň. Zahrála som si aj v niekoľkých divadelných predstavách pod režijným vedením Jozefa Kredátusa. Vedela som si ušit' módne oblečenie. A keď prišli deti, šila som im sukne, plietla pulóvre, rada som vyšivala. Tak, ako väčšina žien v tej dobe. Dnes sa to už neoplatí. Iba paličkovať neviem.

- To neviem ani ja a rada by som sa to naučila. Čo ešte rada robíte? Času je málo, vieš, dôchodcovia ho majú málo. Ale som rada v prírode, kde si oddýchnem, a pravdaže, neprídem domov s prázdnyimi rukami. Veď to poznáš.

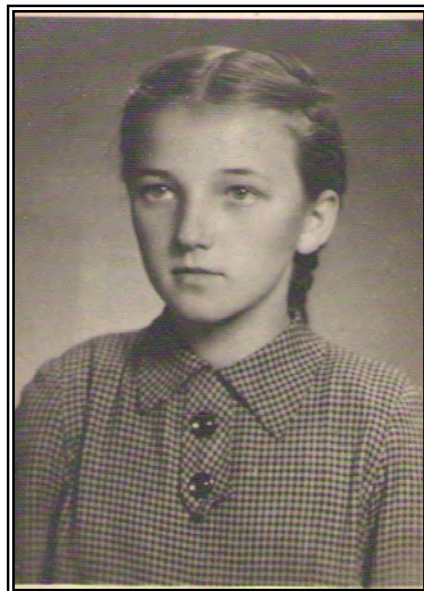
- Pravdaže poznám, veď pri tvorbe aranžmánov sa zide všetko, čo nájdeme pod nohami.

V neformálnom rozhovore sme pokračovali aj ďalej. Z neho vyplynulo, že už rozmýšľa nad tým, čo pripraví na tohtoročnú vianočnú výstavu. A ja verím, že budeme všetci milo prekvapení, lebo jej exponáty sú vždy originálne. A ako bonus mi ukázala vlastnoručne vyrobený vianočný pozdrav pre svojich známych. Pri rozlúčke mi teta Joja povedala: „A nie, že tam všetko napíšeš!“

Ing. Zuzana Holáková

◀ Ako herečka v jednom z divadelných predstavení v rodnej obci s Jánom Čermanom..

...a napokon ako ocenená v našej letnej súťaži spolu s manželom v jedno jesenné popoludnie. ▼

▲ Jozefína Mališková, rod. Dobiašová v dievčenských rokoch

ODOVZDALI SME

Víťazku našej súťaže sme doma zastihli len pred pár dňami. Katarína Bielichová si prvú cenu prevzala z rúk redaktorky Ing. Zuzany Holákovéj za asistencie Anny Húdokovej, ktorá túto milú udalosť zaznamenala svojím fotoaparátom.

red.

TALIANSKY VOJAK NA JEŠKOVIANSKOM CINTORÍNE

Keď na Obecný úrad do Ješkovej Vsi prišla z Trenčianskeho samosprávneho kraja /TSK/ otázka o výskyte hrobových miest vojakov na miestnom cintoríne opäť raz sa začalo hovoriť o talianskom vojakovi. Ten je tam pochovaný z čias druhej svetovej vojny. Pred viacerými rokmi nad jeho hrobom miestny občan Ján Dobiš s pomocou Štefana Bielicha umiestnil kamenný pomník. Na hrob svojej matky vtedy dával nový a tak ten pôvodný takto nezištne dal na hrob niekoho, kto mu nebol ani príbuzný, nepoznal ho, ba dokonca nepochádzal z nášho kraja.

V uplynulých dňoch vedenie obce na odporúčanie TSK požiadalo Ministerstvo vnútra o dotáciu na obnovu spomínaného hrobového miesta. Udeleniu dotácie predchádzala prehliadka miesta a fotografické zdokumentovanie. Napokon sa mohlo prikrčiť k realizácii. Na pomník bola osadená tabuľa s údajom, kto je na mieste pochovaný, taktiež bolo ošetrované hrobové miesto a nanovo vyzdobené. To sú základné údaje. Určite však vyvstáva otázka, prečo a za akých okolností pochovali talianskeho vojaka v Ješkovej Vsi. Vieme to? Počuli sme o tom? Ako sa to všetko stalo a aký bol osud posledných chvíľ života mladého muža z Apeninského poloostrova, ktorého životná púť skončila v klížskej doline?

Vojnové časy prinášali aj pre civilné obyvateľstvo častokrát okamihy a udalosti, na ktoré ešte dlho spomínalo a spomína. Tak to je aj v súvislosti s trojicou mužov ktorá sa na konci jesene jedného z vojnových rokov vybrala do okolia Klížskeho Hradišťa hľadať spojenie s partizánmi. Neúspešne. Dvojicu talianskych vojakov, utečencov z koncentračného tábora sprevádzal jeden z domácich občanov. Rozhodol sa, že sa spolu s nimi vyberie na Cibajky a tam zrealizujú svoj zámer. Prechádzali po takzvanej „Vrchnej

ceste“ (dnes už neexistujúcej) cez poľa ponad Ješkovu Ves. Z Klátovej Novej Vsi práve v tom čase išla na obhliadku terénu a situácie asi štvorčlenná posádka Nemcov na obrnenom aute. Trojicu neznámych mužov zbadali, začali ich prenasledovať. „Halt! Halt!“, kričali, nikto ich však nepočúvol. Trojica sa rozutekala. Jeden z Talianov sa schoval do kozla slamy. Možno by tam bol aj prečkal nebezpečnú situáciu, no práve v tom čase tam bola akási ženička, ktorá prišla po slamu. Zľakol sa, bál sa, že ho prezradí. Dal sa na útek, ale stratil veľa času a Nemci už boli blízko. Utekal smerom do Ješkovej Vsi, no nad Dobišeje humnom, pri potoku, ktorý tam vtedy tiekol, ho Nemec zasiahol.

Gazda Karol Hodál ho na voze dovezol pri kaplnku do stredu obce.

Nemci tam už čakali. Usmrteného vojaka prehliadli, doklady už ale nemal. Veliteľ vojakov zavola na strelca, ktorý zasiahol talianskeho vojaka a gratuloval mu ...“Guter schütze!“ (Dobrý strelec!). Napokon Nemci prikázali telo pochovať na „Juričkeje brehu“ pri kaplnku. Nedovolili tak urobiť na cintoríne, a vykonanie tohto príkazu kontrolovali. Až keď konečne Nemci odišli, nariadil richtár Ješkovej Vsi, Pavol Belica, mužom z dediny, aby telo exhumovali a pochovali na miestnom cintoríne.

Mená ostatných dvoch, ale ani meno muža, ktorý našiel svoj večný odpočinok tu, pod Tríbečskými horami sa nezachovali, a už nám ich asi nikto nikdy nepovie. Jedna rodina kdesi v Taliansku, podobne ako mnoho iných v Európe a vo svete, márne čakala na návrat svojho príbuzného. Možno ešte aj dnes na neho ktosi spomína a ani netuší kde a ako skončil. My hoci nepoznáme jeho meno, vieme o posledných okamihoch jeho života a poznáme miesto jeho posledného odpočinku.

Nech mu je slovenská zem ľahká! Česť jeho pamiatke!

Peter Maťašeje

▲ Hrobové miesto pred úpravou...

...a po úprave ►

Už tradične poslednou akciou v roku je pre KST Ostrá v prvú decembrovú sobotu pochod na Brezovú. Toto podujatie má svoju neopakovateľnú atmosféru, svoje čaro...a to, že v decembri môžeme počítať s nepriaznivým počasím, nikomu nevádi. A tak sme sa ráno o 8.00 hod. stretli pred kultúrnym domom v Klížskom Hradišti, s úsmevmi na tvárach sa navzájom privítali. Potešujúca bola účasť aj našich priateľov turistov z iných obcí, ktorých už skôr považujeme za svojich, ako za návštevu. Áno, aj turistky a turistov z Bošian, Turčianok, aj štvoricu milých mladých ľudí zo Zlína. Tí sa k nám síce pridali neskôr, ale pochod na Brezovú si taktiež užili. Tradičnú cestu sme si spríjemnili rozhovormi, potešil nás pohľad na malílinké stopy snehu za Vrch horou. V porovnaní s minulým rokom, kedy sme sa brodili snehom po kolená,

bola tento rok príroda ponorená do hmly. Táto stúpala a klesala, bola hustá i ešte hustejšia a tak sme sa pri Oselnom vrchu chvíľkami i pozastavili, aby sme určili správny smer. Veď viditeľnosť bola veľmi zlá a nás už neuveriteľne priťahoval blížiaci sa moment občerstvenia. V druhej debata, v menších či väčších skupinkách sme sa dostali až ku cieľu našej cesty – Brezovej. Tu sme sa opäť po roku stretli s našimi známymi, zahriali sa teplým gulášom, či ohňom. Na lúke nad chatou sme si urobili tradičnú spoločnú fotku, ktorú taktiež tradične sprevádzalo veselé podpichovanie. A ani sme sa nenazdali, zostupovali sme do Radobice, kde sme pri čakaní na odchod autobusu vytvorili asi rekord v miestnej krčme. Táto bola zaplnená do posledného miesta. Nielen našimi turistami, ale i ďalšími turistami, ktorí sa tak ako i my, rozhodli navštíviť Brezovú. A ako by sme mohli zhodnotiť tento už šestnásty

ročník? Tu si dovoľím citovať slová jedného z účastníkov tohto ročníka: „Tak toto je bájna Brezová“. Mne nezostáva iné, len súhlasiť. Brezová je len jedna a je to jedinečná akcia v turistickom kalendári. Takže o rok dovidenia.

Ing. Katarína Bujnová

◀Pčasie naozaj nebolo na nejaké extra fotenie, no napriek tomu sa tradičná spoločná fotografia celkom vydarila. Čo poviete?

Foto Peter Maťašeje

Bájna Brezová

Pozvánka pozývala dňa 17.12.2011 do KD všetkých jazdcov, členov, sponzorov a priaznivcov na koncoročné hodnotiacu schôdzu OŠK-AMK. Spolu bolo 95 prítomných. Veľká sála KD bola

slávnostne pripravená a samotná hodnotiacia správa podaná manažérom klubu Milanom Hudokom st., hovorila za všetko - vysoká organizácia pretekov, dobré technické zabezpečenie jazdcov a trate, kvalitné občerstvenie a na úrovni pripravená trať s celým areálom. To nie je samochvála, ale hodnotenie cudzích jazdcov a ostatných prítomných po samotných pretekoch a na internete.

Celá príprava oboch pretekov bola na pleciach výboru OŠK-AMK a jeho predsedu. Bolo zorganizovaných veľa brigád pred pretekmi, strojmi vypomohli firmy Rehák Paving s.r.o. Topoľčany, VION Zlaté Moravce, Agro Coop Klátová Nová Ves, Technické služby Partizánske a svojimi strojmi pomohli Milan Hudok ml., Pavol Hudok, Pavol Stanko. Bez finančnej pomoci by nebolo možné uskutočniť takéto náročné podujatie. Poďakovanie patrí OÚ Veľký Klíž a Ješkova Ves, firmám Rialto, Rehák Paving, Hydro s.r.o. Topoľčany, Betón pumpy Slovakia, Petval, Drevital, Miloslavovi Saskovi a iným. Nezabudlo sa ani na dlhoročných sponzorov doc. PaedDr. Jozefa Božika PhD. primátora

OŠK automotoklub bilancoval

Na tejto schôdzi boli ocenení mnohí, ktorí robili do motocrossu. V prvom rade to boli súťažní jazdci pod hlavičkou OŠK-AMK. I keď viacerí sú z iných obcí, s hrdosťou reprezentujú klížsky klub a obec. Aj teraz bol prijatý nový člen klubu Martin Bednár zo Smoleníc a hlásia sa ďalší.

Peknými plaketami boli

ocenení sponzori, viacerí prítomní, ktorí osobne veľa dávajú do motocrossu v Klíži. To, že v našej doline vieme pripraviť podujatia na vysokej úrovni vo všetkých oblastiach, to je známe, a taktó vysoko bol hodnotený aj Galavečer dňa 12.11.2011, ktorým bol OŠK-AMK Veľký Klíž poverený. Tu sa stretli motocrosári z celého Slovenska. Hodnotné kultúrne vystúpenie, ocenenia, tombola, pohostenie a hudba, dali tomuto podujatiu vysokú úroveň, čo prítomní aj verejne deklarovali pri lúčení a na internete. Na Galavečere bol ocenený SMF manažér celého podujatia Stredoslovenského pohára a predseda AMK Veľký Klíž Milan Hudok st. Pri odovzdávaní ocenenia prezident SMF JUDr. Peter Smižik hovoril o ukážkovej organizácii celej série pretekov, hlavne našich domácich, ako aj Galavečera. Dostali sme pochvalné uznanie pre klub: „Vy klížania, vy to viete“, alebo „Tešíme sa na vaše budúce podujatia“, alebo „Veľmi radi ku vám prideme“ svedčia o tom, že sa u nás všetci cítia výborne na pretekoch i na podujatiach. Mnohí pri lúčení odchádzali so slovami: „...opäť o rok na Galavečeri v Klíži“, alebo na internete napísané jazdcami: „ĎAKUJEME AMK VEĽKÝ KLÍŽ“, alebo „...AMK Veľký Klíž vie usporiadať aj preteky, ale aj zábavu a za to im všetkým patrí veľké ĎAKUJEME“. Tieto pochvalné slová hovoria za všetko, čo nás zaväzuje do budúcnosti. Za to patrí vďaka celému výboru OŠK-AMK, jej predsedovi Milanovi Hudokovi st. a všetkým tým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom pričinujú o dobré výsledky a reprezentáciu klížskej doliny. Týmto kladne prezentujeme naše organizačné schopnosti a um. Len takýmto zodpovedným prístupom zabránime mariť našu snahu, chceme čo najlepšie pripraviť všetky kultúrno-spoločenské a športové akcie, a tak len v dobrom propagovať celú klížsku dolinu. Nech výsledky našej dobrovoľníckej práce pre dobro a spoločnú vec reprezentujúce Veľký Klíž a Ješkova Ves prinášajú v nastávajúcom roku len plodné zmysluplné pozitíva hodné veľkého obdivu. Nech o nás vie a hovorí celé Slovensko, že v klížskej doline žijú schopní, múdri, šikovní ľudia a to si naši občania ozaj zaslúžia.

▲ Ocenení jazdci OŠK-AMK Veľký Klíž zľava: Marek Najman, Bc. Rudolf Mihaleje, Matúš Lavo, Peter Obert, Tomáš Valach

Partizánskeho a PaedDr. Michala Valacha PhD. riaditeľa firmy AREA Medica Slovača Partizánske. Neoceniteľnú pomoc počas pretekov poskytuje OŠK futbalový klub na čele s predsedom Rastislavom Belianskym a veľa mladých, čo je pozitívna skutočnosť do budúcnosti.

Veľké poďakovanie patrilo výboru Leso-pasienkového spoločenstva Ješkova Ves a jeho predsedovi Pavlovi Valuchovi za poskytnutú plochu pre motocross, za materiálnu pomoc, ale hlavne za obhajovanie a zasadenie sa za to, aby motocross v klížskej doline bol i naďalej. Spolu s Pavlom Gregušom starostom v Ješkovej Vsi a Jankom Maťašeje sa tvrdo zasadili proti neprijateľnému motocrossu na trati Brody. Títo nespokojní tzv. „Priatelia prírody“, ako sa podpísali pod udania na ministerstvo vnútra, niekoľko rokov traumatizovali situáciu okolo motocrossovej trate, a za každú cenu ju chceli zrušiť, lebo nebola naplnená ich samolibnosť a chamtivosť. Stálo to veľa energie, kým sa situácia upokojila. Až konečné rozhodnutie komisie z krajského úradu ŽP v Trenčíne dalo bodku za touto kauzou. Dostali sme povolenie na tréningy a súťažné preteky pre nasledujúce tri roky. Komisia pri kontrole bola so stavom trate spokojná, ako aj s priebehom podujatia, ktoré navštívili. Tu patrí veľké poďakovanie všetkým tým, ktorí sa postavili za dobrú vec, za obhajobu záchranu trate a motocrossu v klížskej doline.

▲ Ocenení sponzori zľava: za firmu Rialto Jarmila Halmová, za f. Rehák Paving Gabriel Rehák, Doc. PaedDr. Jozef Božik PhD., primátor mesta Partizánske, za f. AREA Medica PaedDr. Michal Valach PhD., a manažér AMK Milan Hudok.

Text a foto Ing. František Macúch

nový clus

1995 pod číslom 9/1995 v bode 2, písmeno f. Zodpovedný Jozef Bielich starosta obce. Tlač Obecny úrad Veľký Klíž. Registrované: Ministerstvo kultúry pod č. EV 3637/09.

Vydáva Obecny úrad Veľký Klíž, PSC: 958 45 okres Partizánske, č.t. 038/5429222
e-mail: starosta.velkykliz@wircom.sk, Šéfredaktor: Peter Maťašeje, č. t. 0908 772 326,
e-mail: mataseje@bestnet.sk. Redakčná rada: Ing. Zuzana Holáková, Ing. Tatiana Sasková, Anna Kňazeová, Anna Húdoková, Bc. Adriana Fábryová. Príspevky do novin prijíma Obecny úrad a redakčná rada. Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy článkov. Schválené obecným zastupiteľstvom dňa 30. novembra